

[Holdgaard.]

Derfor synes jeg, det er al Anerkendelse værd, at man nu fra det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Side foretager dette Skridt, et Skridt paa Fornuftens Vej. Jeg beklager kun, at det har været saa længe; for dersom vi havde faaet gennemført en fornuftig Akkordordning allerede den Gang, for 4—5 Aar siden, vilde der kunne være raadet Bod paa megen Uret, som er sket overfor en hel Del Landbrugere, som i en vis Tidsperiode er kommet i Besiddelse af Landbrug, og som er forurettet ved den Pengepolitik, der er ført her i Landet. Men der er jo et gammelt Ord, som siger: Det nytter ikke at græde over spildt Mælk, og derfor maa vi nu se at faa det bedst mulige ud af dette Lovforslag. Saadan ser jeg i alt Fald paa det, og saadan ser vi paa det fra mit Partis Side. Naar man fra Venstres Side har gjort dette Skridt, træder vi gerne ind i en Forhandling om Lovforslaget for om muligt at faa det udformet saaledes — for jeg mener, at Lovforslaget trænger til Ændringer —, at det kan faa den Betydning, som vi mener det skal have.

Det manglede jo ikke paa Henstillinger og Opfordringer den Gang overfor det ærede Medlem og hans Parti om at gaa en fornuftig Vej med Hensyn til en Ordning; ja, selve det ærede Medlem nedsatte jo den Gang som Landbrugsminister et Kriseudvalg, som han bad om at undersøge de kriseramte Landbrugeres Forhold og eventuelt komme med Forslag, og det skete jo ogsaa.

I dette Udvalg var det, disse to Opfattelser gjorde sig gældende. Det ene Mindretal, de tre Medlemmer, hævdede den Opfattelse, som blev gjort gældende saa tidt, at det var i Virkeligheden saa sundt for de kriseramte Landbrugere at slæbe Byrden til Bjergets Top, og det troede man saa, man kunde lindre paa den Maade, at man læssede større Byrder paa dem gennem denne Udlaansvirksomhed, gennem disse solidariske Driftsaaforeninger, hvorved man har skaffet en hel Del af kriseramte Landbrugere forøget Gældsbyrde. Men nu er altsaa denne forøgede Byrde for mange blevet saa haard, at de ikke kan bære den længere. Vi ved alle sammen, at det ikke er saa længe siden, at vi har vedtaget en Lov, hvorefter Finansministeren har faaet Bemyndigelse til at give de Foreninger, som fik disse Midler betroet, Afdragsfrihed i to Aar, og det viser altsaa, at det var ikke den Vej, man skulde.

Et andet Mindretal i dette Udvalg, nemlig Ministerens egen Departementschef, Hr. Departementschef Waage, og Husmændenes Repræsentanter anviste der-

imod den efter vor Mening rigtige Vej, at man skulde skabe en fornuftig Akkordordning, men dette Standpunkt blæste det ærede Medlem jo en lang March og tog kun Hensyn til de Standpunkter, der var antydet fra Landboforeningernes og Landhusholdningsselskabets Side. Det er der imidlertid ikke noget at gøre ved, nu er den Tid forpasset. Nu maa vi, som sagt, se, om vi kan faa noget godt ud af det, her foreligger, og jeg tror fremdeles, at selv om meget er forpasset, er Forholdene saadan, at det i Virkeligheden er i alle Parter Interesse, at der sikres en Ordning, hvorved Gælden nedskrives til Ejendommenes virkelige Værdi.

Derfor er jeg i hvert Fald meget vel tilfreds med en enkelt Bestemmelse i det her forelagte Lovforslag, nemlig Bestemmelsen i § 4, 3die Stykke, hvori man jo klart hævder, at samtlige Gældsforpligtelser skal ved Akkorden i det mindste være nedbragt til det Beløb, som Ejendommen med Inventar og Besætning skønnes at være værd. Jeg synes, det er en god Bestemmelse, der dér er indsat; den er i hvert Fald, synes jeg, et Grundlag, man godt kan bygge videre paa.

I øvrigt trænger Lovforslaget ogsaa efter min Mening til Udvalgsbehandling, idet man jo nøje maa overveje, om det nu ogsaa gaar an at springe saadan lige fra den ene Yderlighed til den anden, om det nu ogsaa gaar an at tage Skridtet fra en Lovgivning, som gennem de Fordringer, man dér har stillet, gennem de Bestemmelser, man dér har indsat, har vist sig at være umulig i det praktiske Liv, lige over i den anden Vejgrøft, som der er blevet sagt, og give næsten frit Løb for disse Udlaan.

Jeg tror ogsaa, at man maa ind paa den Tanke, som er antydet her, at der maa stilles nogen Sikkerhed fra de akkord-søgendes Side, saa at man i nogen Maade har Sikkerhed for, at det er Mennesker, der er værd at hjælpe. For der er vel ingen Tvivl om, at man, hvis dette Lovforslag bliver vedtaget, hvad enten det nu bliver det ene eller det andet Udvalg, der skal foretage Bedømmelsen af disse Landbrugeres Forhold, vil komme til at staa overfor Tilfælde, hvor man skønner, at her er ingen Hjælp mulig, her er man af en eller anden Grund ikke i Stand til at hjælpe, og jeg tror i hvert Fald, at alle Parter er bedst tjent med, at man faar truffet saadanne Sikkerhedsforanstaltninger, at man er sikker paa, at Pengene i saa stor Udstrækning som muligt bliver anvendt paa en god